

Ex eo tempore, quo Franciscus Petrarca septingentis ante annis / septingentis abhinc annis iterum/denuo cognovit lepos, cuius homines diu obliti sunt, et sonum dulcem (diu neglectam/oblitteratam venustatem et dulcedinem) linguae Latinae iterum repperit / renovavit, lingua Latina non solum ii, qui cum hominibus totius orbis terrarum doctissime collocuti sunt, usi sunt, sed ea lingua etiam apta erat ad elegantiam perfruendam.

Iam ipsi Romani lingua sua eo modo perfructi sunt. / Initium eius rei Romani ipsi fecerunt.

Iis non solum legionarii calcantes atque gladiatores anhelantes placuerunt, sed etiam elegantiam et pulchritudinem valde dilexerunt. / Gavisi sunt non modo legionibus, quae terram pedibus pulsaverunt (pedes supplodebant) et anhelantibus gladiatoribus, sed semper pulchritudinem maxime coluerunt:

Quae magna fora imperatores ex eo tempore struxerunt / designaverunt, quo Caesar imperator fuit!

Quam diligenter (Quanta diligentia) quoque tempore togam induerunt – vestem pulcherrimam, sed etiam molestissimam (minime commodam) totius orbis terrarum !

Quam sono (modulatione vocis) prorsae (solutae) orationis numerose distinctae perfruebantur (gaudebant), quam male histriones exhibebant, si semel tantum uno numero erraverunt (singula syllaba peccaverunt) !

Sic amor Romanus pulchri (elegantiae) cum amore Romanorum atque linguae eorum hac (nostra) aetate semper coniunctus est.

Nam non solum (Romanis antiquis) interfuit ea, quae scripta sunt, comprehendere et ipsos comprehendere posse :

Semper eloquentiam/facundiam quoque, perfectam artem optime dicendi sequebantur / eloquentiae ... studebant.